

Wyrok

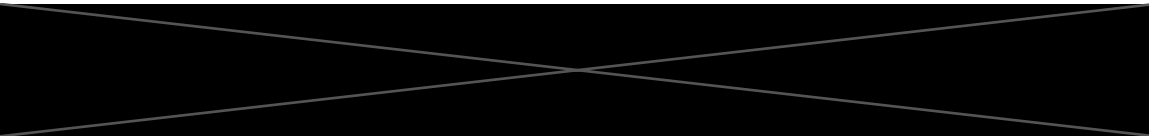
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 10 września 2012 r.

III SA/Wa 3291/11

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2012 r. sprawy ze skargi A. P. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. z dnia (...) września 2011 r. nr (...) w przedmiocie ustalenia wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2010 r.

- 1) oddała skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w W. w przedmiocie ustalenia wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości za 2010 r.,
- 2) odrzuca skargę w części zawierającej żądanie zasądzenia odszkodowania.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z (...) marca 2010 r. nr (...) Prezydent Miasta (...) W. ("Prezydent Miasta") ustalił Skarżącej - A.P., wysokość podatku od nieruchomości za 2010 r., położonej w W. ul. (...), w kwocie 467,00 zł.

Wysokość podatku ustalono na podstawie wykazu nieruchomości oraz danych z ewidencji gruntów. W podstawie prawnej decyzji wskazano m.in. uchwałę Nr LXVII/2072/2009 Rady W. z dnia (...) listopada 2009 r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości na 2010 r. (Dz. Urz. Województwa Mazowieckiego Nr 207, poz. 6120).

Prezydent Miasta powołał się również na art. 3 ust. 1 pkt 1-4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach

i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.) - dalej "u.p.o.l.". Podatek naliczony został od wynoszącej 22,76 m² powierzchni lokalu, z zastosowaniem stawki właściwej dla lokali przeznaczonych do działalności gospodarczej, tj. 20,51 zł.

W odwołaniu od tej decyzji Skarżąca wniosła o jej uchylenie. Stwierdziła, iż nie posiada aktu własności przedmiotowego lokalu. Zarzuciła nieznanomość zasad ujętych w art. 365 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego ("k.p.c.") i art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) - dalej: "p.p.s.a.", normujących moc wiążącą prawomocnych orzeczeń. Podniosła, iż Naczelny Sąd Administracyjny uchylał kierowane do niej decyzje dotyczące opłat podatkowych, ponieważ nie posiadała ona aktu własności. Jej status jako najemcy lokalu nie uległ zmianie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. ("SKO") decyzją z (...) września 2010 r. nr (...) utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

W uzasadnieniu SKO wskazało, iż zgodnie z art. 3 pkt 4 lit. a u.p.o.l. podatnikami podatku od nieruchomości są m.in. osoby fizyczne będące posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem lub z innego tytułu prawnego. Organ stwierdził także, że nieruchomość będąca przedmiotem postępowania jest w zasobach komunalnych Urzędu Miasta Stołecznego W. i nigdy nie była przekazywana w trwały zarząd na rzecz Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami w Dzielnicy (...) W. Tym samym w myśl powołanego wyżej przepisu podatnikiem podatku od nieruchomości jest pani A.P. będąca posiadaczem nieruchomości (lokalu użytkowego) zgodnie z umową najmu nr 130/99 wraz z aneksami zawartą z właścicielem - jednostką samorządu terytorialnego.

W skardze złożonej na powyższą decyzję Skarżąca wniosła o jej uchylenie i o stwierdzenie, że uchylona decyzja nie może być wykonana w całości i czasie przyszłym.

W treści skargi zawarła także pozew wzajemny, w ramach którego zażądała zasądzenia od Skarbu Państwa odszkodowania w kwocie 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za bezmyślne okradanie przez urzędników samorządowych najemców lokali użytkowych, za wyłudzenie - okradzenie Skarżącej na kwotę 10.181,70 gr. w latach 2008, 2009 i 2010, za ciągły stalking - mobbing oraz stresowanie przez urzędników samorządowych, za bezczelność i arogancję władzy wykonawczej. Jako podstawę prawną żądania zasądzenia odszkodowania Strona wskazała art. 218 k.p.c., art. 417 § 1 i 2 k.p.c., art. 231 § 1 k.k., art. 239 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 690 k.c., art. 24 k.c., art. 371 k.c., art. 355 § 1 i 2, art. 361 § 1 k.c., art. 363 k.c., art. 388 § 1 k.c., art. 415, art. 422, art. 429 i 430 k.c.

Skarżąca wniosła również o zobowiązanie urzędu Miasta (...) W. do sprzedaży lokalu nr (...) przy ul. (...). W ocenie Skarżącej dopiero po nabyciu prawa własności przedmiotowego lokalu będzie ona zobligowana do uiszczenia podatku od nieruchomości. W chwili obecnej, jako osoba prowadząca działalność

gospodarczą będącą najemcą lokalu użytkowego nie jest zobowiązana do uiszczania opłat od nieruchomości.

W odpowiedzi na skargę SKO wniosło o oddalenie skargi.

W piśmie z dnia 20 lutego 2012 r. Skarżąca wskazała, że w sytuacji gdy Sąd nie będzie w stanie rozpoznać kompleksowo sprawy, w tym pozwu wzajemnego, wnosi o przekazanie skargi - pozwu wzajemnego do sądu właściwego, zgodnie z art. 200 § 1 k.p.c.

Przedstawiając treść pism Skarżącej Sąd pominął zawarte w nich sformułowania o charakterze obraźliwym, antysemitycznym i obscenicznym.

Na rozprawie w dniu 10 września 2012 r. pełnomocnik Skarżącej podtrzymał skargę w całości. Do skargi załączył m.in. kserokopię umowy najmu z dnia 15 grudnia 1999 r., jak również kserokopię tego wyroku NSA II FSK 1090/05. Złożył także do akt sprawy kserokopię sentencji wyroku o sygn. III SA/Wa 2193/08 z dnia 26 września 2008 r. na okoliczność zasadności uchylecia skarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) kontrola sądowa zaskarżonych aktów administracyjnych sprawowana jest w oparciu o kryterium zgodności z prawem.

Skarga w części kwestionującej zgodność z prawem decyzji organu odwoławczego nie zasługuje na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika i jest to okoliczność bezsporna, że Skarżąca na mocy zawartej 15 grudnia 1999 r. umowy najmu lokalu użytkowego, stała się najemcą lokalu nr 8 położonego przy ul. (...) w W. Tym samym stała się posiadaczem tego lokalu jako części obiektu budowlanego (budynku).

Jak wyjaśniono w zaskarżonej decyzji, i co znajduje potwierdzenie w aktach sprawy (wypis z rejestru gruntów, pismo Prezydenta (...) w. z dnia 8 czerwca 2010 r), właścicielem powyższego lokalu jest jednostka samorządu terytorialnego - (...). W.

Organ odwoławczy odwołał się do umowy najmu z dnia 15 grudnia 1999 r., której treść Skarżąca będąca jej stroną знаła i której kserokopię załączyła do skargi. Z treści tej umowy wynika, że wynajmującym był działający w imieniu i na rzecz Gminy W. zakład budżetowy pod nazwą "Zarząd Nieruchomości Komunalnych W.", który uchwałą Rady miasta stołecznego Warszawa Nr XLIII/1021/2004 z dnia 2 grudnia 2004 r. (znajdującą się w aktach sprawy) został przekształcony w jednostkę budżetową działającą pod nazwą "Zakład Gospodarowania Nieruchomościami w (...) W."

Skarżąca uważała, iż nie powinna płacić podatku od nieruchomości za 2010 r., ponieważ nie była właścicielem lokalu użytkowego, znajdującego się w W. przy ul. (...). Użytkowała ten lokal jako najemca, a

zatem podmiot nieuprawniony do dysponowania nim.

Organy podatkowe nie twierdziły, że Skarżąca jest właścicielem przedmiotowego lokalu. Ich zdaniem, Skarżąca była podatnikiem podatku od nieruchomości jako posiadacz zależny - w oparciu o umowę najmu - lokalu użytkowego należącego do jednostki samorządu terytorialnego.

Zgodnie ze wskazanym przez SKO art. 3 ust. 1 u.p.o.l., w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2003 r., podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2 (zastrzeżenie nieistotne w sprawie - wyjaśnienie Sądu).

W art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. ustawodawca określił warunki, w jakich przepis ten znajdzie zastosowanie, czyniąc to poprzez wskazanie czyich (stanowiących czyją własność) nieruchomości (obiektów budowlanych) przepis ten dotyczy oraz poprzez określenie rodzaju czynności prawnej (umowa) i okoliczności faktycznych (brak tytułu prawnego) będących źródłem posiadania.

Jest to zatem unormowanie odrębne od przewidzianego w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. unormowania czyniącego podatnikami właścicieli nieruchomości i obiektów budowlanych.

Wyjaśnić przy tym należy, iż istnienie takiego odrębnego unormowania, obejmującego szczególnych (z uwagi na podmiot będący właścicielem) nieruchomości i obiektów budowlanych ma to znaczenie, że jeżeli spełnione zostaną warunki określone w art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. podatnikiem będzie nie właściciel, a wyłącznie posiadacz.

Innymi słowy, generalna zasada, zgodnie z którą podatek od nieruchomości obciąża jej właściciela, nie ma zastosowania do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. W przypadku tego rodzaju nieruchomości (obiektów budowlanych) podatnikiem jest zawsze podmiot władający nimi (posiadacz), nawet wtedy, gdy jego władanie nie jest oparte na tytule prawnym.

Stwierdzenie, że Skarżąca nie jest właścicielem przedmiotowego lokalu oraz nieruchomości, na jakiej jest położony budynek, w którym lokal ten się znajduje, nie oznacza zatem, iż nie jest ona podatnikiem podatku od nieruchomości związanego z tym lokalem.

Wniosek taki byłby uprawniony dopiero wtedy, gdyby wykluczona została możliwość uznania jej za

podatnika z racji samego posiadania lokalu.

Przepis art. 336 k.c. stanowi, że posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

W art. 3 u.p.o.l. ustawodawca zawarł unormowania dotyczące zarówno posiadacza samoistnego, jak i posiadacza zależnego. Unormowania te wykazują pewne różnice. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 3 u.p.o.l., jeżeli przedmiot opodatkowania znajduje się w posiadaniu samoistnym, obowiązek podatkowy w zakresie podatku od nieruchomości ciąży na posiadaczu samoistnym.

W przypadku natomiast, gdy nieruchomość oddana została w posiadanie zależne, co do zasady, podmiotem zobowiązanym do uiszczania podatku będzie właściciel (użytkownik wieczysty, posiadacz samoistny), który oddał rzecz w posiadanie zależne.

Jak już Sąd wskazał, wyjątek od powyższej zasady dotyczy nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie powstało w warunkach określonych w art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l.

W ocenie Sądu SKO dokonało zatem prawidłowej wykładni art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a u.p.o.l. uznając, iż przepis ten nakłada obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości na posiadacza zależnego.

Prawidłowe było również stanowisko, iż posiadanie oparte na umowie najmu jest posiadaniem zależnym, co wynika wprost z treści art. 336 k.c.

U.p.o.l. nie zawiera definicji pojęcia "obiekt budowlany". Jednakże wykładnia systemowa oraz treść art. 1a pkt 1 i 2 u.p.o.l., definiujących budynek i budowlę jako określone obiekty budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, uzasadniają posłużenie się definicją tego pojęcia zamieszczoną w art. 3 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623). Stosownie do tego przepisu obiektem budowlanym jest budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, a także budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami oraz obiekt małej architektury.

Lokal użytkowy stanowi natomiast część budynku, także podlegającą opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

Ustawodawca w 3 ust. 1 pkt 4 lit. a u.p.o.l. wskazał, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlega także posiadanie części obiektu budowlanego, stanowiącego własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego na podstawie umowy zawartej z właścicielem. Uwzględniając przy tym treść art. 336 k.c. przyjąć należy, że opodatkowanie podatkiem od nieruchomości wystąpi, jeżeli najemca włada częścią obiektu budowlanego na tyle z niego wyodrębnioną, że część ta może stanowić przedmiot obrotu prawnego, nawet wówczas, gdy nie stanowi ona odrębnej nieruchomości.

Z załączonego przez Skarżącą wyroku z 5 września 2006 r. sygn. akt II FSK 1090/05 Naczelny Sąd Administracyjny jako przykład tytułu prawnego posiadania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a u.p.o.l. wskazał przekazanie nieruchomości w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. W takim przypadku podatnikiem podatku od nieruchomości jest podmiot, na rzecz którego przedstawiciel Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego ustanowił trwały zarząd nieruchomością. Sytuacja ta nie zmieni się także, jeżeli zarządca taki odda nieruchomość posiadaczowi zależnemu na podstawie umowy najmu lub dzierżawy.

Z powyższego wyroku wynika zatem, że jeżeli dana nieruchomość oddana została w tzw. trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, to nawet gdy jednostka ta odda następnie tę nieruchomość w posiadanie zależne, np. na podstawie umowy najmu, pozostanie podatnikiem podatku od nieruchomości.

Warunkiem koniecznym jest jednak ustanowienie na danej nieruchomości trwałego zarządu, który nie może być utożsamiany z innymi formami zarządzania nieruchomościami.

Trwały zarząd jest instytucją przewidzianą w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651) - dalej: "u.g.n.". Zgodnie z art. 43 ust. 1 tej ustawy, trwały zarząd jest formą władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Zarządca ma m.in. prawo oddać nieruchomość lub jej części w najem, dzierżawę albo użyczenie na czas nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd, z równoczesnym zawiadomieniem właściwego organu i organu nadzorującego, jeżeli umowa jest zawierana na okres do 3 lat, lub za zgodą tych organów, jeżeli umowa jest zawierana na okres powyżej 3 lat (art. 43 ust. 2 pkt 3 u.g.n.). Trwały zarząd ustanawia się na czas oznaczony lub nieoznaczony, w drodze decyzji, która powinna zawierać nazwę i siedzibę jednostki organizacyjnej, na rzecz której jest ustanawiany trwały zarząd, oznaczenie nieruchomości według księgi wieczystej oraz według katastru nieruchomości, powierzchnię oraz opis nieruchomości, przeznaczenie nieruchomości i sposób jej zagospodarowania, cel, na jaki nieruchomość została oddana w trwały zarząd, termin zagospodarowania nieruchomości, cenę nieruchomości i opłatę z tytułu trwałego zarządu, możliwość aktualizacji opłaty z tytułu trwałego zarządu, oraz czas, na jaki trwały zarząd został ustanowiony.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji, nieruchomość będąca przedmiotem postępowania jest w zasobach komunalnych Urzędu Miasta W. i nigdy nie była przekazywana w trwały zarząd na rzecz Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami w Dzielnicy (...) W. Znajduje to potwierdzenie w znajdującym się w aktach sprawy wypisie z rejestru gruntów, w którym jako właściciela wskazano (...) W., nie wspominając natomiast o istnieniu trwałego zarządu. Wskazano jedynie podmiot władający tą nieruchomością (zarząd dzielnicy (...)), co nie jest jednak równoznaczne z uznaniem, iż ustanowiono trwały zarząd nieruchomością w rozumieniu u.g.n.

Zgodnie zaś z art. 20 ust. 2 pkt 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, w ewidencji gruntów i

budynków, której częścią jest rejestr gruntów, wskazuje się m.in. właściciela, a w odniesieniu do gruntów państwowych i samorządowych - inne osoby fizyczne lub prawne, w których władaniu znajdują się grunty i budynki lub ich części. Stosownie natomiast do § 11 ust. 1 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454) w ewidencji wskazuje się także dane jednostek organizacyjnych sprawujących zarząd lub trwały zarząd nieruchomościami. Brak w ewidencji gruntów i budynków informacji, że nieruchomość przy ulicy (...) oddana została w trwały zarząd potwierdza, iż nie został on na niej ustanowiony.

W aktach sprawy znajduje się również pismo Urzędu W. Biura Gospodarki Nieruchomościami z 30 marca 2007 r., w którym wyjaśniono, że nieruchomości komunalne nigdy nie były przekazywane w trwały zarząd Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami w dzielnicy (...).

W opinii Sądu Zakład Gospodarowania Nieruchomościami działa w charakterze jednostki budżetowej m.st. Warszawy, odpowiedzialnej za jego zasób nieruchomości. Cechą charakterystyczną tego typu jednostek organizacyjnych jest to, iż pełnią one funkcję reprezentanta jednostki samorządu terytorialnego i podejmują za nią czynności. Każda czynność cywilnoprawna takiej jednostki organizacyjnej jest jednak czynnością jednostki samorządu terytorialnego, dokonaną w jej imieniu i na jej rzecz. Jednostki budżetowe nie mogą być podmiotem prawa własności. Przysługuje ono bowiem jednostce samorządu terytorialnego. Nie mogą być również posiadaczem, ponieważ nie władają nieruchomością we własnym imieniu i na własny rachunek, ani też użytkownikiem wieczystym gruntów. Użytkownikami wieczystymi mogą być tylko osoby fizyczne i prawne. Na podstawie powyższych okoliczności samorządowa jednostka budżetowa nie może więc być podatnikiem podatku od nieruchomości. Jedynym przypadkiem, w którym jednostka taka będzie podatnikiem podatku od nieruchomości jest sytuacja przedstawiona w ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego o sygn. akt II FSK 1090/05, gdy na rzecz takiej jednostki ustanowiono trwały zarząd nieruchomością.

Skoro jednak w odniesieniu do nieruchomości znajdującej w W. przy ul. (...) nie ustanowiono trwałego zarządu, nie istnieje trwały zarządca, którego - zgodnie z tezami zawartymi w powyższym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego - obciążałby obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości. Tezy tego wyroku nie mogły być zatem zastosowane w rozpoznanej sprawie.

Stanowisko analogiczne jak w niniejszej sprawie zajęte zostało w wyroku tut. Sądu z 17 grudnia 2007 r. sygn. akt III SA/Wa 1599/07.

Z powołanych wyżej względów Sąd nie stwierdził, aby w rozpatrywanej sprawie doszło do naruszenia przepisów prawa w sposób skutkujący koniecznością wyeliminowania zaskarżonej decyzji z obrotu prawnego. Odnosząc się końcowo do złożonej na rozprawie kserokopii sentencji wyroku o sygn. III SA/Wa 2193/08 stwierdzić należy, iż wyrokiem tym WSA uchylił decyzję SKO dotyczącą wymiaru A. P. podatku od nieruchomości za 2006 r. z uwagi na nie wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy; brak było bowiem ustaleń organów odnośnie statusu prawnego podmiotu wynajmującego lokal określonego w umowie najmu

jako Zarząd Nieruchomości Komunalnych W. WSA wyrokiem tym w żadnym razie nie wyraził stanowiska, że na Skarżącej, jako najemcy lokalu użytkowego nie ciąży obowiązek płacenia podatku od nieruchomości.

Odnosząc się natomiast do żądania Skarżącej zasądzenia na jej rzecz odszkodowania na podstawie przepisów prawa cywilnego, Sąd wyjaśnia, że zgodnie z art. 3 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, do właściwości sądów administracyjnych należy orzekanie w sprawach skarg na:

- 1) decyzje administracyjne;
 - 2) postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty;
 - 3) postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie;
 - 4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa;
- 4a) pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach;
- 5) akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej;
 - 6) akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej;
 - 7) akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego;
 - 8) bezczynność organów w przypadkach określonych w pkt 1-4.

Jak wynika z cytowanego wyżej przepisu do kognicji sądów administracyjnych nie należy orzekanie w sprawach odszkodowawczych nawet wówczas, gdy w ocenie Skarżącej powstanie szkody wiąże się z działalnością organu administracji publicznej. Sprawy odszkodowawcze są sprawami z zakresu prawa cywilnego i do ich rozpoznawania właściwe są sądy powszechne stosownie do art. 2 § 1 k.p.c.

Sąd nie miał także prawnych podstaw do przekazania wniosku Skarżącej w zakresie zasądzenia odszkodowania właściwemu sądowi powszechnemu. Zgodnie z przepisem art. 59 § 1 p.p.s.a. Sąd administracyjny, który stwierdzi swą niewłaściwość, zobowiązany jest do przekazania sprawy jedynie w przypadku, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny sąd administracyjny. Natomiast w sytuacji, gdy sprawa nie należy do właściwości sądu administracyjnego, Sąd zobligowany jest skargę odrzucić na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a.

Mając powyższe na względzie Sąd skargę w części podlegającą kognicji sądu administracyjnego jako niezasadną na mocy art. 151 p.p.s.a. oddalił, zaś w części odszkodowawczej, która nie należy do właściwości sądów administracyjnych odrzucił na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a.